

Arrest

nr. 134 614 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 mei 1989 te Accra. Rond de leeftijd van drie à vier jaar, nam uw nonkel (O.A.) u mee naar het dorp Duadiakon om bij hem in te wonen, ten einde u traditionele zaken te kunnen aanleren. U liep er school en beëindigde er uw secundaire studies in het jaar 2005.

U bent christen, en u ging naar de kerk, hetgeen uw nonkel (O.A.) u eigenlijk niet toeliet.

Toen u hem, wanneer u 15 jaar oud was, vertelde dat u naar de kerk ging, sloeg hij u en smeet hij een mes naar u, een incident waarna u medisch verzorgd diende te worden. Uw nonkel zei u steeds dat u de 'kleine goden' moest aanbidden, hetgeen u weigerde te doen.

Op 15 december 2013 deelde uw nonkel (O.A.) u mee dat u door de goden werd uitgekozen om de volgende chieft te worden van Duadiakon.

U wou dit niet, en zei dat ook aan uw nonkel.

Op 10 januari 2014 had u een droom waarin u drie mannen zag die een kroon vasthielden. U vroeg uw nonkel (O.A.) wat dit alles betekende, en hij legde u uit dat het de goden waren, die u hadden uitgekozen om de nieuwe chieft te worden.

Op 15 januari werd u 's nachts geblinddoekt, ontvoerd en ver mee de brousse ingenomen. U werd vastgebonden in de brousse en achtergelaten.

De dag nadien kwamen oude mannen, die littekens op uw handen maakten, uw kleren afdeden en uw haar afschoren. U diende een vreemde vloeistof op te drinken, en er werden dieren geofferd. U zou er twee weken moeten blijven, en elke dag werden er twee afgehakte kinderhoofden gebracht. U voelde zich zwak en kon zichzelf niet meer uitdrukken.

Wanneer u op 19 januari wakker werd, was er niemand die u bewaakte. U was niet vastgebonden, en zag uw kans om weg te lopen. U liep door de brousse tot u een man tegenkwam aan wie u de weg naar het dorp vroeg. Eens u op de autobaan kwam, hield u een vrachtwagen tegen die u naar Duadiakon bracht.

U ging er naar de politie waar u hen alles vertelde, maar deze zeiden u dat naar het 'national house of chiefs' moest gaan om er klacht neer te leggen.

U ging daarop naar uw nonkel (F.). U vertelde hem wat er allemaal gebeurd was, en deze zei u dat u ook bij hem niet veilig zou zijn, en dat u het land zou moeten verlaten.

(F.) ging daarop naar Accra, en kwam twee dagen later terug samen met een voor u onbekende man. Deze nam u mee naar Tema, waar uw vlucht uit Ghana voorbereid werd. De man bij wie u te Tema verbleef, bracht u na een vijftal dagen naar een andere man, met wie u samen per vliegtuig naar België reisde.

U verliet Ghana op 28 januari 2014 en kwam aan te België op 29 januari 2014.

U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Wat betreft de door u opgeworpen problemen te Ghana, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Er dient immes te worden vastgesteld dat u het door u geopperde asielrelaas, geenszins geloofwaardig of aannemelijk heeft weten te maken. Immers, meerdere verklaringen uwentwege, in het kader van het door u geopperde asielrelaas, zijn dermate onaannemelijk en inconherent, dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze.

U verklaarde dat u reeds op de leeftijd van drie à vier jaar bij uw nonkel (O.A.) te Gyeduako ging wonen, dat hij u van bij uw ouders meenam omdat hij u traditionele zaken wou aanleren, en u, op 15 december 2013 – wanneer u 24 jaar oud was – meedeelde dat u de volgende chieft van het dorp zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 15).

U verklaarde christen te zijn, en dat uw nonkel (O.A.) niet wou dat u naar de kerk ging maar dat u de traditionele goden moest aanbidden, die hij zelf aanbad (zie gehoorverslag CGVS p. 10).

U verklaarde eveneens dat uw nonkel u zei dat u uw schoolopleiding niet zou mogen voortzetten indien u niet ophield naar de kerk te gaan, en dat, wanneer u op 15-jarige leeftijd eens terugkwam van een kerkdienst, uw nonkel u zag, en u hem zei dat u naar de kerk was gegaan, en uw nonkel u daarna in elkaar sloeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15).

U geconfronteerd met uw verklaring dat u uw secundaire schoolopleiding beëindigde hoewel u naar de kerk ging, antwoordde u dat u niet naar de universiteit ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

U gevraagd of u, voor uw nonkel meedeelde dat u door de goden uitgekozen was om de volgende chieft te worden, vrij was het huis te verlaten, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24).

Gevraagd of hij u, nadat hij erachter kwam dat u naar de kerk ging, dan niet verbood om het huis te verlaten, antwoordde u dat hij, nadat hij u geslagen had, zag dat u nog naar de kerk ging, maar het vergat en er niets meer over zei.

Het dient reeds opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u door uw nonkel behandeld zou zijn geworden, weinig coherent zijn.

Immers, u verklaarde dat uw nonkel u opdroeg zijn goden te aanbidden, ermee dreigde dat u uw schoolopleiding niet zou mogen afmaken indien u naar de kerk bleef gaan, en u op 15-jarige tot bloedens toe sloeg omdat hij erachter kwam dat u naar de kerk ging.

Dat u daarnaast verklaarde dat uw nonkel u nadien wel nog toeliet om naar de kerk te gaan, daar niets over zei, en het 'vergat', weet dan ook niet te overtuigen.

Gevraagd welke de goden zijn die uw nonkel aanbad, antwoordde u herhalend dat hij wou dat u zijn goden aanbad, maar u niet weet welke goden dat zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gevraagd of uw nonkel – gezien hij wou dat u zijn goden aanbad – dan niet zei welke goden dat zijn, antwoordde u **dat u de namen niet wou kennen**.

Gevraagd welke traditionele zaken uw nonkel u wou aanleren – de reden die u opgaf voor dewelke uw nonkel u op de leeftijd van drie à vier jaar meenam naar Gyeduako om bij hem te wonen – antwoordde u dat hij u wou leren hoe te spreken met de ‘kleine goden’ en in het openbaar, en hoe plengoffers te brengen, alsook andere zaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gevraagd welke andere zaken, herhaalde u het brengen van een plengoffer, en voegde u er voorts weinig verhelderend aan toe ‘dingen van traditie’.

Gevraagd of dat dan de enige zaken waren die hij u wou aanleren, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Gevraagd wat uw nonkel u dan aanleerde, en hoe hij u dan bijvoorbeeld aanleerde plengoffers te brengen, antwoordde u dat u het niet aanvaardde aan te leren, en u niet toegaf aan hem.

Gevraagd of hij het u dan nooit aanleerde, antwoordde u dat hij het u wou aanleren sinds u jong was, maar het nooit deed, en u hem zei dat u het niet wou omdat u zijn goden niet wou aanbidden.

Gevraagd waarom uw nonkel u deze zaken wou aanleren, antwoordde u het **niet te weten**.

Gevraagd of u dat dan niet vroeg aan hem, antwoordde u **dat niet gevraagd te hebben**.

Gevraagd waarom u dat niet vroeg, gezien u weigerde deze zaken te leren, antwoordde u vaagweg dat goden aanbidden niet goed is.

U geconfronteerd met uw verklaringen dat uw nonkel wou dat u deze traditionele zaken aanleerde, u dit weigerde, en uw nonkel u verbood om uw studies verder te zetten, en gevraagd of u zichzelf dan niet afvroeg waarom uw nonkel wou dat u dit alles leerde, antwoordde u ontwijkend dat het u niet beviel wat uw nonkel u wou aanleren.

U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u zich dat wel afvroeg, maar de vraag nooit stelde aan uw nonkel.

Gevraagd wat u weet over de religie die uw nonkel aanhing, antwoordde u er **niets over te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U verklaarde dat de chieft de goden moet aanbidden, maar gevraagd welke goden, **weet u niet te antwoorden**.

Gevraagd hoeveel goden er zijn binnen die religie, antwoordde u dat er zovele goden zijn, en voegde u er – **tegenstrijdig aan uw vorige verklaringen hieromtrent – dat uw nonkel slechts één god aanbad** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

U verklaarde verder dat iedereen zijn god aanbidt, en er geen verschillende namen zijn voor de goden – **verklaringen die volkomen tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen hieromtrent, namelijk dat uw nonkel wou dat u zijn goden aanbad, en u de namen van deze goden niet wou kennen**.

Gevraagd of uw nonkel u dan niet meer uitlegde betreffende de religie waarvan hij wou dat u ze aanhing, antwoordde u dat hij dat niet deed.

Gevraagd wat er zoal gebeurde tussen u en uw nonkel, nadat hij u had meegedeeld dat u de volgende chieft zou moeten worden, antwoordde u ‘niets’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 24).

Gevraagd of hij daar dan niet meer over sprak, dat u chieft zou moeten worden, antwoordde u dat **hij u er niets meer over zei**.

Gevraagd of uw oom u dan niet poogde voor te bereiden op uw toekomstige rol als chieft, nadat hij u op 15 december 2013 had meegedeeld dat u chieft zou moeten worden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 22).

Gevraagd waarom niet, verklaarde u dat u hem duidelijk maakte dat u het niet wou (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

Opnieuw gevraagd waarom hij dat niet deed, gezien u gedurende de hele tijd bij hem verbleef, verklaarde u dat hij wist dat u niet zou meewerken.

Deze verklaringen weten niet te overtuigen.

Immers, u verklaarde dat uw nonkel u op de leeftijd van drie à vier jaar meenam om bij hem te wonen, opdat u de traditionele zaken zou aanleren, dat uw nonkel wou dat u zijn god(en) zou aanbidden, u zelfs fysiek aanviel wanneer hij erachter kwam dat u naar de kerk ging, en hij u – een maand voordat u onder dwang naar de brousse zou zijn gebracht om er als chieft geïnitieerd te worden – zei dat u als volgende chieft uitgekozen was.

Dat uw nonkel, gegeven deze verklaringen, u evenwel nooit traditionele zaken aanleerde, u niets uitlegde betreffende de religie die u zou moeten aanhangen, en u op geen enkele manier voorbereidde op uw toekomstige rol als chieft, weet dan ook niet te overtuigen.

Dat u voorts tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de god(en) waarvan uw nonkel wou dat u ze aanbad, doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde verder dat u ontvoerd werd en geblinddoekt naar de brousse gebracht, waar u werd vastgebonden en traditionele rites uitgevoerd werden, en van waar u na vier dagen wist te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 27).

Gevraagd hoe u wist te ontsnappen, verklaarde u **dat u wist te ontsnappen op 19 januari 2014, bij zonsopgang, en u zag dat de ouderen er niet waren, waarna u wegliep.** Eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel **'s nachts ontsnapt te zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe het komt dat u plots niet meer bewaakt werd in de brousse, antwoordde u dat ze wisten dat u niets kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 29).

U geconfronteerd met de bizarre vaststelling dat u geblinddoekt naar de brousse gebracht werd, waar u vastgebonden werd, maar u dan plots alleen was, zonder vastgebonden te zijn, antwoordde u vaagweg en ontwijkend **dat er niemand was de dag waarop u ontsnapte.**

U opnieuw geconfronteerd met de bizarre vaststelling dat ze zoveel moeite deden om u te dwingen chieft te worden, u ontvoerden en vastbonden, maar u daar dan plots achtergelaten werd zodat u alle kansen had om weg te lopen, antwoordde u **dat ze u daar inderdaad achterlieten, ze weggegaan waren en u niet wist waarheen ze waren gegaan.** U voegde eraan toe dat u al wat meer op krachten gekomen was, dat u besloot om weg te gaan, en – uw verklaringen wijzigend – dat de ouderen op de plek waren waar de rituelen uitgevoerd werden.

Gevraagd of ze daar dan wel nog waren, antwoordde u bevestigend – een verklaring die volkomen tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen, namelijk dat er niemand was en u niet wist waarheen ze gegaan waren.

U verklaarde verder dat ze dieren aan het offeren waren op het moment dat u wegliep, en u hun stemmen kon horen.

Opnieuw dient opgemerkt dat uw wijzigende en tegenstrijdige verklaringen, ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde verder dat, wanneer u uit de brousse wist te ontsnappen, u terugkeerde naar uw dorp Duadiakon (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 28).

Gevraagd waarom u daarheen ging, antwoordde u dat er daar een politiekantoor is (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of er dan geen politiekantoor is in Gyeduako – de stad waarbij het dorp Duadiakon ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u enkel naar het kantoor in Duadiakon kon gaan.

Gevraagd waarom dat zo was, antwoordde u dat dat de politie in het dorp was, en je niet naar een ander dorp kan gaan om verslag uit te brengen.

U gewezen op uw verklaringen dat u door de ouderen van Duadiakon ontvoerd werd, en gevraagd waarom u, na uw ontsnapping, naar dit dorp terugkeert, antwoordde u opnieuw dat er een politiekantoor is.

U gewezen op de bizarre vaststelling dat u terugkeerde naar het dorp waar de mensen woonden die u lieten ontvoeren, antwoordde u opnieuw dat u er ging om naar de politie te gaan.

Dat u, na ontsnapt te zijn uit de brousse waar u tegen uw wil vastgehouden zou zijn geworden, terugkeerde naar het dorp waarvan u gedwongen werd chieft te worden, en waar de ouderen woonden die u lieten ontvoeren, weet niet te overtuigen.

Immers, gegeven uw verklaringen ontvoerd te zijn geworden, en vastgehouden in de brousse waar u gruwelijke zaken zag, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u niet meteen zou terugkeren naar het dorp waar u ontvoerd werd.

Uw verklaring, namelijk dat u enkel daar naar de politie kon gaan, weet hierbij niet te overtuigen, gezien het geenszins geloofwaardig is dat het onmogelijk was om bescherming te zoeken bij een ander politiekantoor.

Bovenstaande vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u het door u geopperde asielrelaas, allesbehalve aannemelijk heeft weten te maken. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen, en de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde Ghanese identiteitskaart weet bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Immers, deze identiteitskaart toont enkel uw Ghanese nationaliteit aan – die in deze niet in twijfel wordt getrokken – maar brengt voor het overige niets bij aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 mei 2014 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en haalt de vier constitutieve elementen van het begrip “vluchteling” aan.

Volgens verzoeker stemt het besluit van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen omtrent de aanleiding om zijn land te ontvluchten, onvoldoende overtuigend zijn en weinig plausibiliteit vertonen zodat er geen geloof aan wordt gehecht, niet overeen met de werkelijkheid.

Tegen het argument in de beslissing dat verzoeker incoherent is in zijn verklaringen over zijn behandeling door zijn oom gezien hij enerzijds vertelde dat hij tot bloedens toe geslagen werd omdat hij naar de kerk ging, doch anderzijds zei dat hij toch naar de kerk bleef gaan omdat zijn nonkel dit soms vergat, verweert verzoeker zich (zie het verzoekschrift, p. 4) door te stellen dat hij nooit gezegd heeft dat zijn oom na het voorval van de slagen, nog op de hoogte was dat hij nog naar de kerk ging.

Wat betreft de afwezigheid van kennis over de religie in hoofde van verzoeker, stelt hij dat de commissaris-generaal weerhoudt dat hij enkel vertelde dat het om plengoffers ging, dat hij enerzijds verklaarde dat het om meerdere goden ging, maar anderzijds dat zijn oom maar één van deze goden aanbad en dat het ongeloofwaardig is dat hij geen enkele uitleg of voorbereiding kreeg over zijn rol als “chief”.

Hij voert aan dat hij door zijn oom gedwongen werd een religie aan te nemen en niet getolereerd werd dat hij christen was; hij stelt dat hij aangegeven heeft dat zijn oom hem traditionele zaken wou aanleren zodat de aantijgingen van de commissaris-generaal als zou verzoeker geen voorbereiding gekregen hebben, onterecht zijn.

Verzoeker laat ook gelden dat hij gezegd heeft dat hij nooit interesse betoonde in de goden van zijn voorouders en dan ook niet luisterde, wat verklaart dat hij bepaalde zaken ook niet weet.

Verzoeker stelt dat “*zijn getuigenis over wat in het bos is gebeurd, is levensecht*” (zie p. 4).

Wat betref de tegenstrijdigheden, met name dat hij enerzijds verklaarde ontsnapt te zijn bij zonsopgang en anderzijds ’s nachts, merkt verzoeker op dat dit zeer bijkomstig is gezien “*bij zonsopgang in feite ook nog altijd ’s nachts is*” (zie p. 5).

Waar de bestreden beslissing het vreemd vindt dat eerst veel moeite wordt gedaan om het geloof van verzoeker om te vormen en hij dan plots alleen en onbewaakt wordt achtergelaten waardoor hij kon ontsnappen, legt verzoeker uit dat hij op dat moment zo zwak was dat “*men dacht dat hij toch niet kon ontsnappen*” en dat “*men op dat moment bezig was met elders in het bos bloed te gieten en de ouderen waren vertrokken*” (zie p. 5).

Op de vaststelling in de beslissing dat het bevreemdend is dat verzoeker na zijn ontsnapping naar zijn dorp terugkeerde om daar naar de politie te gaan terwijl er ook in de naburige stad een politiepost is, herhaalt hij dat hij na zijn ontsnapping op een weg is geraakt en daar door een wagen werd opgepikt die hem naar het dichtstbijzijnde politiebureau bracht.

Verzoeker voert verder aan dat hij in zijn land van herkomst gedwongen werd om zijn geloof, het christendom, af te zweren voor het traditionele geloof en stelt dat “*hij hierbij tegen zijn wil onderworpen werd aan van alles en nog wat*” (zie p. 6). Hij verklaart dat hij mishandeld werd, hulp heeft gezocht bij de politie doch dat deze hem niet kon helpen.

Naar hij stelt is Ghana een land verweven van culten en komt de overheid helemaal niet tussen wanneer het gaat over traditionele praktijken, zodat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 7) ook een schending aan schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004, een

schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Hij stelt dat de beslissing geen enkele motivering bevat ten aanzien van de artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat hij bij terugkeer naar Ghana blootgesteld zal worden aan ernstige schade zoals bedoeld in voormeld artikel gezien hij gedwongen werd zijn geloof te verlaten en onderworpen werd aan traditionele praktijken.

Hij stelt dat de praktijken die hij heeft aangehaald weldegelijk voorkomen en verwijst naar het *“Country report on human rights practices”*, v° Ghana 2013, van 12 mei 2014.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in subsidiaire orde de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker zond aan de Raad een aangetekend schrijven van 23 juni 2013, met in bijlage een artikel van de BBC over een opvolgingsprobleem in een Ghanese stam (stuk 4), een artikel over de begrafenis en opvolging van de koning van Dagomba (stuk 5) en twee artikels over stamdisputen in Ghana (stuk 6). Verzoeker legt ter terechtzitting een fotokopie neer van voormeld aangetekend schrijven.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing stelt:

“Het dient reeds opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u door uw nonkel behandeld zou zijn geworden, weinig coherent zijn.

Immers, u verklaarde dat uw nonkel u opdroeg zijn goden te aanbidden, ermee dreigde dat u uw schoolopleiding niet zou mogen afmaken indien u naar de kerk bleef gaan, en u op 15-jarige tot bloedens toe sloeg omdat hij erachter kwam dat u naar de kerk ging.

Dat u daarnaast verklaarde dat uw nonkel u nadien wel nog toeliet om naar de kerk te gaan, daar niets over zei, en het ‘vergat’, weet dan ook niet te overtuigen.”

Verzoeker stelt daaromtrent in zijn verweer in het verzoekschrift (zie p. 4), dat wat betreft de behandeling door zijn nonkel, verzoeker nooit gezegd heeft dat zijn oom na het voorval van de slagen, nog op de hoogte was dat hij nog naar de kerk ging.

Het verhoorverslag van 10 maart 2014 van het Commissariaat-generaal vermeldt (zie p. 24):

Vraag: *“Wanneer hij erachter kwam dat u naar de kerk ging, hij verbood u niet het huis te verlaten?”*

Antwoord: *“Nadat hij me geslagen had, en hij zag dat ik naar de kerk ging, hij vergat het, zei er niets meer over”.*

Verzoekers uitleg is onjuist; deze weerhouden incoherentie blijft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat wat betreft de afwezigheid van kennis over de religie in zijn hoofde, de commissaris-generaal weerhoudt dat hij enkel vertelde dat het om plengoffers ging, dat hij enerzijds verklaarde dat het om meerdere goden ging, maar anderzijds dat zijn oom maar één van deze goden aanbad en dat het ongeloofwaardig is dat hij geen enkele uitleg of voorbereiding kreeg over zijn rol als “chief”.

Hij voert aan dat hij door zijn oom gedwongen werd een religie aan te nemen en niet getolereerd werd dat hij christen was; hij stelt dat hij aangegeven heeft dat zijn oom hem traditionele zaken wou aanleren zodat de aantijgingen van de commissaris-generaal als zou verzoeker geen voorbereiding gekregen hebben, onterecht zijn.

Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen evenwel de motivering in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan stellen.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: ***“Gevraagd welke de goden zijn die uw nonkel aanbad, antwoordde u herhalend dat hij wou dat u zijn goden aanbad, maar u niet weet welke goden dat zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).***

Gevraagd of uw nonkel – gezien hij wou dat u zijn goden aanbad – dan niet zei welke goden dat zijn, antwoordde u dat u de namen niet wou kennen.

Gevraagd welke traditionele zaken uw nonkel u wou aanleren – de reden die u opgaf voor dewelke uw nonkel u op de leeftijd van drie à vier jaar meenam naar Gyeduako om bij hem te wonen – antwoordde u dat hij u wou leren hoe te spreken met de ‘kleine goden’ en in het openbaar, en hoe plengoffers te brengen, alsook andere zaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Gevraagd welke andere zaken, herhaalde u het brengen van een plengoffer, en voegde u er voorts weinig verhelderend aan toe ‘dingen van traditie’.

Gevraagd of dat dan de enige zaken waren die hij u wou aanleren, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Gevraagd wat uw nonkel u dan aanleerde, en hoe hij u dan bijvoorbeeld aanleerde plengoffers te brengen, antwoordde u dat u het niet aanvaardde aan te leren, en u niet toegaf aan hem.

Gevraagd of hij het u dan nooit aanleerde, antwoordde u dat hij het u wou aanleren sinds u jong was, maar het nooit deed, en u hem zei dat u het niet wou omdat u zijn goden niet wou aanbidden.

Gevraagd waarom uw nonkel u deze zaken wou aanleren, antwoordde u het niet te weten.

Gevraagd of u dat dan niet vroeg aan hem, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben.

Gevraagd waarom u dat niet vroeg, gezien u weigerde deze zaken te leren, antwoordde u vaagweg dat goden aanbidden niet goed is.

U geconfronteerd met uw verklaringen dat uw nonkel wou dat u deze traditionele zaken aanleerde, u dit weigerde, en uw nonkel u verbood om uw studies verder te zetten, en gevraagd of u zichzelf dan niet afvroeg waarom uw nonkel wou dat u dit alles leerde, antwoordde u ontwijkend dat het u niet beviel wat uw nonkel u wou aanleren.

U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u zich dat wel afvroeg, maar de vraag nooit stelde aan uw nonkel.

Gevraagd wat u weet over de religie die uw nonkel aanhing, antwoordde u er **niets over te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U verklaarde dat de chieft de goden moet aanbidden, maar gevraagd welke goden, **weet u niet te antwoorden**.

Gevraagd hoeveel goden er zijn binnen die religie, antwoordde u dat er zovele goden zijn, en voegde u er – **tegenstrijdig aan uw vorige verklaringen** hieromtrent – **dat uw nonkel slechts één god aanbad** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18)."

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over hetgeen in het bos zou zijn gebeurd, herhaalt hij opnieuw slechts zijn reeds eerder afgelegde verklaringen.

Wat betreft de littekens, dient opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij deze littekens heeft opgelopen op de wijze zoals hij omschreef tijdens zijn verhoor, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook wat betreft zijn ontsnapping uit de brousse en zijn terugkeer naar zijn dorp, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: "Gevraagd hoe het komt dat u plots niet meer bewaakt werd in de brousse, antwoordde u dat ze wisten dat u niets kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 29).

U geconfronteerd met de bizarre vaststelling dat u geblinddoekt naar de brousse gebracht werd, waar u vastgebonden werd, maar u dan plots alleen was, zonder vastgebonden te zijn, antwoordde u vaagweg en ontwijkend **dat er niemand was de dag waarop u ontsnapte**.

U opnieuw geconfronteerd met de bizarre vaststelling dat ze zoveel moeite deden om u te dwingen chieft te worden, u ontvoerden en vastbonden, maar u daar dan plots achtergelaten werd zodat u alle kansen had om weg te lopen, antwoordde u **dat ze u daar inderdaad achterlieten, ze weggegaan waren en u niet wist waarheen ze waren gegaan**. U voegde eraan toe dat u al wat meer op krachten gekomen was, dat u besloot om weg te gaan, en – uw verklaringen wijzigend – dat de ouderen op de plek waren waar de rituelen uitgevoerd werden.

Gevraagd of ze daar dan wel nog waren, antwoordde u bevestigend – een verklaring die volkomen tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen, namelijk dat er niemand was en u niet wist waarheen ze gegaan waren.

U verklaarde verder dat ze dieren aan het offeren waren op het moment dat u wegliep, en u hun stemmen kon horen.

Opnieuw dient opgemerkt dat uw wijzigende en tegenstrijdige verklaringen, ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde verder dat, wanneer u uit de brousse wist te ontsnappen, u terugkeerde naar uw dorp Duadiakon (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 28).

Gevraagd waarom u daarheen ging, antwoordde u dat er daar een politiekantoor is (zie gehoorverslag CGVS, p. 28).

Gevraagd of er dan geen politiekantoor is in Gyeduako – de stad waarbij het dorp Duadiakon ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) – antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat u enkel naar het kantoor in Duadiakon kon gaan.

Gevraagd waarom dat zo was, antwoordde u dat dat de politie in het dorp was, en je niet naar een ander dorp kan gaan om verslag uit te brengen.

U gewezen op uw verklaringen dat u door de ouderen van Duadiakon ontvoerd werd, en gevraagd waarom u, na uw ontsnapping, naar dit dorp terugkeert, antwoordde u opnieuw dat er een politiekantoor is.

U gewezen op de bizarre vaststelling dat u terugkeerde naar het dorp waar de mensen woonden die u lieten ontvoeren, antwoordde u opnieuw dat u er ging om naar de politie te gaan.

Dat u, na ontsnapt te zijn uit de brousse waar u tegen uw wil vastgehouden zou zijn geworden, terugkeerde naar het dorp waarvan u gedwongen werd chieft te worden, en waar de ouderen woonden die u lieten ontvoeren, weet niet te overtuigen.

Immers, gegeven uw verklaringen ontvoerd te zijn geworden, en vastgehouden in de brousse waar u gruwelijke zaken zag, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u niet meteen zou terugkeren naar het dorp waar u ontvoerd werd.

Uw verklaring, namelijk dat u enkel daar naar de politie kon gaan, weet hierbij niet te overtuigen, gezien het geenszins geloofwaardig is dat het onmogelijk was om bescherming te zoeken bij een ander politiekantoor."

De stukken die verzoeker met een aangetekend schrijven van 24 juni 2014, waarvan een kopie ter terechtzitting van 25 juni 2014 werd neergelegd, samen met een aanvullende nota bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 8), kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE